

Men det er da klart nok, og jeg har også svært ved at forestille mig, at man kan gøre regeringskonferencen endeligt færdig, uden at man samtidig på en eller anden måde også udstikker nogle retningslinjer for fremtiden på de samarbejdsområder, som fru Annette Just var inde på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Her på falderebet synes jeg faktisk, at udenrigsministeren sagde noget interessant, for der er jo ikke noget nyt i, at der er afgrænsningsproblemer mellem sikkerhedspolitik og forsvarspolitik; det har der altid været. Men det er ikke desto mindre alligevel i Danmark blevet sådan, at det er forsvarspolitikken, vi har forbehold over for.

Derfor synes jeg, at det er et lidt underligt svar, jeg får, når udenrigsministeren siger, at finnerne og svenskerne vil blive kede af det, fordi det i en finsk-svensk sammenhæng er sikkerhedspolitik, når vi taler om Petersberg. Det er jeg sådan set ligeglad med – i dag i hvert fald – for nu er vi i en dansk sammenhæng, og dér har holdningen fra regeringen hele tiden været, at Petersberg-erklæringen er en del af forsvarspolitikken, og derfor er jeg da meget interesseret i – nu er Petersberg-erklæringen jo i hvert fald ikke ny – at spørge ministeren: Hvis vi nu ser bort fra det finsk-svenske forslag og alene ser på Petersberg-erklæringen – og dér må regeringen jo have taget stilling til for længe siden, om det er inden for eller uden for det danske forsvarsforbehold – hvad er så svaret: Er det med eller ikke med?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har læst WEU's ministerrådserklæring fra Birmingham, og nu nævner udenrigsministeren så minerne, men udenrigsministeren er vel klar over, at Birmingham-erklæringen, som handler om udførelsen af disse såkaldte Petersberg-opgaver, hele vejen igennem handler om militære midler, udrustningsstyrker, fælles øvelser, multilaterale styrker, rustning, bidrag på krisestyringsområdet, effektive og troværdige europæiske *forsvarsmuligheder* for at udføre Petersberg-opgaverne. Det er korrekt, som fru Charlotte Antonsen siger, at det her er et spørgsmål om forsvarspolitik, og jeg synes, at fru Charlotte Antonsen fortjener et klart svar på et klart spørgsmål.

Så blev jeg, må jeg sige, meget bekymret over udenrigsministerens svar på mit spørgsmål om mandatgivning i Europaudvalget. Jeg tror, der ligger et problem her. Jeg forstår ikke, at regeringen ikke kan give et klart tilsagn om, at der forud for alle væsentlige beslutninger på regeringskonferencen indhentes mandat fra Folketingets Europaudvalg.

Jeg må indrømme, at jeg havde troet, det var en banalitet, men nu fornemmer jeg, at der er noget galt et eller andet sted. Skal der nu til at ske en forrykning, således at regeringen forsøger at få rykket forholdet mellem regeringen og Folketinget, således at det ikke længere skal være sådan, at der søges mandat om væsentlige ting i Folketingets Europaudvalg? Så må jeg godt nok sige, at så er vi ude i noget meget alvorligt, og jeg kan ikke forstå, at udenrigsministeren mener, at han ikke kan svare på det her, men at det må afvente drøftelser i et underudvalg.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Hvad det første spørgsmål angår, deltager Danmark jo på mange måder i at løse opgaver af den type, der hedder Petersberg-opgaver. Vi deltager i det tidligere Jugoslavien i Bosnien og i Makedonien, og vi har jo i tidens løb deltaget i mange af den type operationer. Det mener jeg også er et tilstrækkeligt svar på spørgsmålet. Danmark har en klar interesse i, at Europa er i stand til at løse den type af opgaver. Det, der er spørgsmålet, og det tror jeg ikke vil komme nærmere en løsning i dag, er: Under hvilke organisatoriske rammer skal det så ske? Men at vi skal deltage i opgaver af denne type, er jeg stærkt tilhænger af, hvilket også vil være kendt fra hele diskussionen om Jugoslavien.

Til hr. Keld Albrechtsen: Nej, regeringen har absolut ikke til hensigt at forrykke forholdet mellem Folketinget og regeringen. Det står heller ikke i vores magt.

Det er af respekt for det arbejde, der foregår i Folketingets underudvalg, at jeg ikke synes, at jeg skal foruddiskontere den løsning, som Folketinget skal finde frem til.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Så vidt jeg har fået oplyst, har det været sådan, da man forhandlede om Maastricht-Traktaten og Edinburgh-Afgørelsen og alt det, at man havde den ordning, at der forud for væsentlige beslutninger blev søgt mandat.